

Юрій Винничук

“У СЕРЦІ МОЄМУ ЛУНКО СПІВА НАХТІГАЛЬ”

Парламент Франції прийняв дуже цікавий і для нас закон про визнання геноциду вірмен і встановив покарання за заперечення цього факту. Є закон, прийнятий у багатьох країнах, який передбачає кримінальну відповідальність за заперечення Голокосту.

І нема закону про кримінальну відповідальність за заперечення Голодомору, за наклепи на вояків УПА.

Щороку на Покрови маємо скандал, пов'язаний із протистоянням ветеранів Другої світової війни і щороку цілими відрами виливаються помії на сиві голови старих упівців, дивізійників “Галичини” та вояків “Нахтігалью”. Нюрнберзький процес давно уже розібрався в тому, хто є хто, інакше б Англія ніколи не дозволила десяти тисячам вояків дивізії “Галичина” та УПА поселитися на її території та ще й одружитися з англійками.

Визнання УПА – це тільки півсправи. Влада повинна раз і назавжди покласти край брехні, яка ллється з вуст есдеків, регіоналів, комуністів і сатаністів Конотопської Відьми.

Переважно ці наклепи лунають з вуст людей некомпетентних, які, і окрім “Короткого курсу ВКПБ”, нічого на цю тему не прочитали. Але незнання не повинне звільняти від відповідальності.

У 1992 р. журналіст В. М. Радовський написав у ізраїльській газеті: “Це ж не секрет, що немалий вклад у катастрофу українського єврейства внесли українські військові формування, зокрема УПА, яка брала активну участь в акціях знищення численних гето, в тому числі і в розстрілах євреїв у Бабиному Яру”. Подібні звинувачення можна й нині прочитати в Інтернеті. Авторам цих небиліць, звичайно, не йдеться про історичну правду. Вояки УПА ніколи в жодних німецьких каральних акціях участі не брали та, зрештою, й сформувалася УПА вже тоді, коли з єврейським питанням в Україні було покінчено.

Свої перші бойові дії УПА розпочала якраз проти військ вермахту й ніколи в ніяких союзних відносинах із нацистами помічена не була. У той час, як про робоче-крістьянську Красну армію цього не скажеш. Для усього світу Друга світова війна почалась у вересні 1939-го, але советська історія нам розповідала тільки про Велику Атечественную 1941 – 1945 рр. Хоча фактично СРСР вступив у Другу світову теж у вересні 1939-го в ролі агресора і союзника Гітлера.

Після відомого “асвабдження” Західної України та Західної Білорусі в майбутньому місті-герої Бресті з нагоди перемоги над Польщею відбувся спільний парад військ вермахту і Червоної армії. Фашисти і червоноармійці марширували пліч-о-пліч. Ото було видовище! Фактично перший парад Перемоги.

Тобто виходить, що спроби советської влади знайти союзника в особі Гітлера – це добре, а такі самі спроби з боку ОУН – погано.

Крім того, УПА – це насправді інтернаціональне з'єднання, бо в лавах цієї армії були і євреї, і татари, і узбеки (цілий загін!), і – о жах! – росіяни. А скільки там було мешканців Східної та Південної України! І ці хлопці з Донбасу, Одещини, Криму з успіхом били не тільки німців, але й більшовиків. І носили тризуби, і співали “Ще не вмерла...” До сьогодні вішають собак на дивізію “Галичина”, забуваючи при цьому, що дивізія нараховувала лише 11 тисяч вояків, більшість із яких полягла під Бродами. І чомусь при цьому забувають, що росіянами були укомплектовані 800-та моторизована дивізія “Бранденбург”, 29-та і 30-та гренадерські дивізії СС, штурмбригада СС “Беларусь”, “Русский охранный корпус” (по суті теж дивізія, що складалася з кількох легіонів), а додайте до цього вояків Русской освободительной народной армії та 5 дивізій Русской освободительной армії генерала Власова (включно з 15-м козачим корпусом вермахту, сформованого на базі 1-ї і 2-ї кавалерійських дивізій донських та кубанських козаків). І це ще не все, бо були й дрібніші з'єднання: 559-та піхотна бригада РОА, навчально-запасна бригада 15-го корпусу РОА, три російські легіони у Франції і т. ін. Загалом кількість росіян і донських козаків, що воювали

на боці німців, сягає півмільйона.

А ще, для порівняння, у німецьких військах служило 100 тисяч естонців, 25 тисяч латвійців, 10 тисяч татар, 40 тисяч голландців, 25 тисяч фламандців, 10 тисяч французів, 8 тисяч норвежців. Поляки так пристрасно проклинають українців, які служили в німецькій армії, сором'язливо замовчуючи, що поляків там було непомірно більше – аж 200 тисяч! У кінці війни лише до армії Андерса долучено 36 тисяч полонених поляків з вермахту. Якщо взяти німецьку поліцію, то там служило 40 тисяч поляків і 8 тисяч українців.

Тобто найбільшими колаборантами були не “кляті бандерівці”, які якраз воювали з німцями, а... росіяни.

Називаючи упівців та дивізійників зрадниками, опоненти чомусь не уточнюють, кого саме вони зрадили. Советську владу? Але вона була в Західній Україні лише 20 місяців і при відступі у червні 1941-го залишила гори трупів. Немає в Західній Україні жодного містечка чи села, де б із приходом німців не оплакували замордованих тіл своїх рідних. Збереглися фотографії, свідчення очевидців, дані сучасної ексгумації, які демонструють жахливі злочини комуністичної системи: молоді студенти духовної семінарії з цвяхами в голові, вагітні жінки з розпоротими животами, юні черниці, згвалтовані й з повірізуваними персами...

Це все творили “визволителі”. То чи слід дивуватися, що саме так галичани і волиняни зустріли їх у 1944-му? Якщо фашистів можна називати звірами, то чому не можна назвати звірами комуністів? Для мене вони такі самі злочинці. І українська держава тільки тоді відбудеться, коли дочекаємося свого нюрнберзького процесу і заборони компартії.

Брат моєї мами – Юрій Сапіга, 21 рік, поет і художник – був замордований у Кременці разом з іншими студентами. Батьки упізнали його тільки за черевиками, які для нього пошив дід. Труп студентів чекісти засипали вапном. Мій батько був в УПА лікарем.

З ним разом надавали медичну допомогу і лікарі-євреї, яких наші партизани врятували з тернопільського гето.

Еліяну Йонес у книзі “Євреї Львова в годы Второй мировой войны и катастрофа европейского еврейства 1939 – 1944” перетворив батальйон “Нахтігаль” на дивізію та ще й вигадав, ніби у червні 1941-го до Львова увійшов також батальйон “Роланд”, який насправді ніколи у Львові не був. Крім того, від щедрої своєї душі приписав їм злочини, до яких ці вояки ніколи не були причетні.

Дивізію “Галичина” автор звинуватив у тому, що вона нібито брала участь у придушенні повстання у варшавському гето в квітні – травні 1943 р. та в антиєврейських акціях на теренах Галичини. Але дивізія “Галичина” тільки в жовтні 1943-го почала формуватися в навчальних центрах Сілезії, а німці вже придушили повстання у варшавському гето й оголосили Львів “очищеним від євреїв”. У липні 1943-го на території Галичини були ліквідовані всі “юденлаги”, а їхні в'язні знищені. Тим часом особовий склад дивізії перебував у навчальних таборах аж до кінця 1943 р.

Цікаво, що в заснуванні УПА значну роль зіграв орден студитів, заснований у 1904 р. на Львівщині. Студити перейняли таємне вчення розенкрейцерів, нащадків тамплієрів. Легендарний проводир УПА Роман Шухевич носив перстень-печатку із зображенням мечеті тамплієрів Аль Акси і латинським написом «SICILLUM ILITUM XRISTI». Її й виявили у нього на руці чекісти в день загибелі.

Батальйон “Роланд”, яким командував Шухевич, був сформований здебільшого з емігрантів, а точніше – з колишніх студитів. Зрештою “Роланд” із грецької перекладається як “мир і спокій на Землі”, а це давній девіз тамплієрів. Та й свій вишкіл цей підрозділ відбував саме у старовинному замку тамплієрів Зауберсдорф під Вінер-Нойштадтом. Колишні вояки “Роланда” перейшли згодом в УПА, принісши зі собою заповіді тамплієрів.

Минулого року в “Дзеркалі тижня” з'явилася сенсаційна стаття заступника директора Музею історії Києва Дмитра Малакова, члена наукової ради Громадського комітету пам'яті

жертв Бабиного Яру.

Науковець взявся за марудну, але важливу справу. Він ретельно порахував справжні, а не фантазійні жертви нацистів у Бабиному Яру. І розвінчав деякі міфи. Наприклад, що євреїв загинуло там аж 200 тисяч. Він довів на документальному матеріалі, що не 200, а... 40 тисяч. Значно більше загинуло українців і росіян, а тому побудова в Бабиному Яру меморіалу, присвяченого лише одній нації, не має підстав.

Другий міф твердив, що євреїв розстрілювали українські поліцаї.

За даними науковця, розстріли проводив батальйон, що складався винятково з етнічних німців.

У звіті спеціальної урядової комісії “Про злочини німців на території Львівської області”, опублікованому по гарячих слідах у 1945 році, поіменно вказано понад 200 прізвищ катів львівських євреїв.

І серед них нема жодного українського прізвища. Авжеж, тоді ще ніхто не додумався ліпити з українців антисемітів. Але ж йонесам та ефесбешникам, цим сумлінним орачам Інтернету, не про істину йдеться, а лишень про те, аби нізачо не допустити реабілітації вояків УПА. І зрозуміло чому. Чимало теперішніх ветеранів Великої Атечественной – це чекісти, ястребки, тилові шури і смершівці, кати мого народу, яких слід було б переслідувати нарівні з колишніми гестапівцями. І вони, і їхні діти, що стали політиками та бізнесменами, будуть проти реабілітації УПА боротися до останку.

Нам невідомі документи, які б свідчили, що комуністи під час війни засуджували винищення євреїв. Натомість документи з підписами митрополита Шептицького і націоналіста Кубійовича збереглися. Можна також ознайомитися і з постановою ОУН у квітні 1941 р., в якій говориться, що “протижидівські настрої українських мас використовує московсько-більшовицький уряд, щоб відвернути їхню увагу від дійсного причинника лиха і щоб у час зриву спрямувати їх на погроми жидів”.

Цікаво, що Солженіцин, наводячи цей документ ОУН, цнотливо опускає зацитоване речення, яке фактично застерігає населення від антиєврейських провокацій. Виглядає, і для колишнього дисидента Солженіцина чомусь вигідно показувати українців у кривому дзеркалі.